

ROMÂNIA
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
COMPLETUL DE 5 JUDECĂTORI
În compunerea prevăzută de art. 24 din Legea nr. 304/2004 republicată

DECIZIA CIVILĂ NR. 97

Dosar nr. 10270/1/2011

Sedința publică de la 20 februarie 2012

PREȘEDINTE :

A B
R V
D I V
C D
M C

Președintele Secției a II-a Civile
- judecător
- judecător
- judecător
- judecător

Magistrat asistent: N V

S-a luat în examinare recursul declarat de N G A, judecător la Curtea de Apel C împotriva hotărârii nr. 8/J din 5 octombrie 2011 a Consiliului Superior al Magistraturii, Secția pentru judecători.

La apelul nominal s-au prezentat recurentul N G A reprezentat de avocatul O P și intimatul Consiliul Superior al Magistraturii prin inspectorul F G, membru al Comisiei de disciplină pentru judecători.

Procedura de citare a fost legal îndeplinită.

După prezentarea referatului cauzei de către magistratul asistent, Înalta Curte a constatat că nu sunt de examinat cereri sau chestiuni prealabile și că recursul este în stare de judecată și l-a pus în dezbateră părților.

Recurentul, prin avocat, a solicitat admiterea recursului, modificarea hotărârii atacate și, în fond, respingerea acțiunii disciplinare.

Cu precizarea că se susțin toate viciile de formă și de procedură indicate în motivele de recurs formulate în scris, s-a arătat, pe fondul cauzei, că fapta culpabilă reținută în sarcina recurentului nu întrunește condițiile unei abateri disciplinare.

Din acest punct de vedere, se consideră că, în speță, nu sunt întrunite cerințele prevăzute de lege pentru existența unei asemenea abateri disciplinare, deoarece soluționarea cererii de preschimbare a termenului de judecată nu este un veritabil act de justiție, astfel cum această sintagmă este prevăzută în

dispozițiile art. 5 alin. 2 din Legea nr. 303/2004, ci o măsură cu caracter administrativ ce precede judecata.

Relevant din perspectiva examinată se consideră a fi faptul că însuși Plenul Consiliului Superior al Magistraturii, la elaborarea Regulamentului de ordine interioară al instanțelor judecătorești, a reglementat modul de soluționare a cererilor de preschimbare a primului termen de judecată prin art. 99 alin. (8), prevăzut în structura Secțiunii a II-a intitulată „Activitatea premergătoare ședinței de judecată și de rezolvare a lucrărilor cu caracter administrativ” din cadrul Capitolului III, care vizează „Desfășurarea activității administrativ judiciare a instanțelor”.

Ca un al doilea argument în sprijinul acestei susțineri, s-a învederat și împrejurarea că, anterior modificării art. 153 din Codul de procedură civilă prin Legea nr. 202/2010, soluționarea cererii de preschimbare a primului termen de judecată era prevăzută în competența președintelui instanței, legiuitorul stabilindu-i, astfel caracterul administrativ.

În plus, s-a menționat că rolul Secției de contencios administrativ și fiscal a instanței este deosebit de încărcat, astfel încât primul termen de judecată este foarte lung, de regulă peste 1 an. Din acest considerent, cererile de preschimbare a acestui termen sunt numeroase, existând o practică a instanței și, în special, completului din care făcea parte recurentul, de a le soluționa „în calup”, printr-o „abordare sumară” și de a le admite, în proporție de peste 95%.

Cu titlu de jurisprudență relevantă, s-au indicat soluțiile date incidentelor procedurale ivite în dosarul nr. 8323/1/2011 al Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția de Contencios Administrativ și Fiscal, cu referire la considerentele reținute în încheierea privind cererile de abținere sau de recuzare formulate, în care s-ar fi reținut că măsurile de tipul celei în discuție au o natură administrativă.

Concluzionându-se, s-a solicitat admiterea recursului astfel cum a fost formulat, fără cheltuieli de judecată.

Având la rândul său cuvântul, intimatul Consiliul Superior al Magistraturii, prin reprezentant, a cerut respingerea recursului, ca nefondat.

Sub un prim aspect, s-a arătat că motivele de nulitate invocate nu subzistă, înlăturându-se punctual susținerea formulată de recurent din această perspectivă.

Detaliind considerentele expuse în întâmpinarea depusă la dosar, reprezentantul intimatului a argumentat legalitatea și temeinicia hotărârii atacate, subliniind că și în ceea ce privește fondul cauzei motivele de recurs sunt neîntemeiate.

ÎNALTA CURTE,

Asupra recursului de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

Prin acțiunea disciplinară înregistrată pe rolul Secției pentru judecători din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii la data de 18 august 2011, Comisia de disciplină pentru judecători a solicitat Secției ca, prin hotărârea pe care o va pronunța, să dispună aplicarea uneia din sancțiunile prevăzute de art. 100 din Legea nr. 303/2004, pârâtului N G A – judecător în cadrul Curții de Apel C, pentru săvârșirea abaterii disciplinare constând în nerespectarea dispozițiilor legale referitoare la incompatibilități și interdicții, prevăzută de art. 99 lit. a) din aceeași lege.

În motivarea acțiunii disciplinare, s-a arătat că, pârâtul judecător a participat la soluționarea cererii de preschimbare a termenului de judecată formulată de contestatoarea S.C. B S.R.L. în dosarul nr. / /2011 al Curții de Apel C, Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal deși știa că în dosar există un motiv de incompatibilitate, care atrăgea în privința sa obligația de a se abține de la judecată, conform art. 25 Cod procedură civilă, în condițiile în care, administratorul contestatoarei este socrul său, iar unul dintre asociații respectivei societăți comerciale este soția sa.

În drept, comisia de disciplină pentru judecători și-a întemeiat acțiunea pe dispozițiile art. 98-101 din legea sus-menționată.

Prin întâmpinarea (intitulată „răspuns la acțiunea disciplinară”) pârâtul judecător a invocat, în principal, o serie de vicii de formă, care ar atrage, în opinia sa, nulitatea absolută a cercetării disciplinare iar, în subsidiar, a susținut, în esență, că acțiunea disciplinară este netemeinică.

Consiliul Superior al Magistraturii, Secția pentru judecători, prin hotărârea nr. 8/J din 5 octombrie 2011, a respins excepția nulității absolute a cercetării disciplinare, a admis acțiunea și, în baza art. 11 lit. b din Legea nr. 303/2004, a aplicat judecătorului N G A sancțiunea diminuării indemnizației de încadrare lunare brute cu 15% pe o perioadă de 3 luni, pentru săvârșirea abaterii disciplinare prevăzute de art. 99 lit. a din același act normativ.

În ceea ce privește excepția nulității absolute a cercetării disciplinare, instanța de disciplină a reținut că soluția se impune, întrucât această etapă prealabilă soluționării acțiunii disciplinare s-a realizat cu respectarea dispozițiilor art. 46 din Legea nr. 317/2004, fiind stabilite faptele și urmările acestora, împrejurările în care au fost săvârșite și au fost analizate toate datele concludente, din care să se poată aprecia asupra existenței sau inexistenței vinovăției, procedându-se la verificarea apărărilor formulate, la prezentarea și

administrarea probelor în apărare, precum și la sesizarea Comisiei de disciplină pentru judecători, în termenele prevăzute de dispozițiile legale menționate.

Instanța de disciplină a considerat că împrejurările invocate de magistrat, respectiv: modul în care ar fi înțeles comisia să motiveze acțiunea disciplinară, făcând referire la presupuse fapte prescrise; audierea petiționarilor în condițiile opoziției sale exprese, ca și refuzul judecătorului cercetat de a da declarații și de a-și exercita, astfel acest drept; nu sunt de natură să conducă la stabilirea nulității cercetării disciplinare.

Pe fondul cauzei, pe baza materialului probator administrat atât în cursul cercetării disciplinare, cât și ulterior, de către Secție în mod nemijlocit, instanța de disciplină a reținut următoarea situație de fapt.

La de 8 martie 2011, pe rolul Curții de Apel C , Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal, a fost înregistrată cauza având ca obiect contestația în anulare formulată de contestatoarea S.C. B S.R.L. B M împotriva deciziei civile din 21 noiembrie 2010, pronunțată de Curtea de Apel C , în dosarul nr. /2009, intimata fiind S.C. K S.R.L.

Cauza a fost înregistrată sub nr. /3011 și a fost repartizată aleatoriu, prin utilizarea aplicației ECRIS, completului de judecată C5 R, cu termen de judecată la 9 septembrie 2011, completul de judecată fiind compus din judecătorii A. Hagar S. , M. D. și pârâțul judecător N G. -A.

La data de 1 aprilie 2011, contestatoarea S.C. B S.R.L. a formulat cerere de preschimbare a primului termen de judecată, invocând durată nerezonabilă a primului termen de judecată în raport de natura urgentă a cauzei, ce avea ca obiect opoziție la executare, dar și circumstanțele cauzei, constând în aceea că se dispusese de 3 ori trimiterea spre rejudecare. În cererea de preschimbare a termenului, s-a mai invocat că cererea reclama urgență în soluționare și prin prisma faptului că una dintre soluțiile posibile în cauză era aceea de a se dispune întoarcerea executării cu privire la bunurile contestatoarei, care deja fuseseră executate silit.

Cererea de preschimbare a fost vizată de primire de către președintele completului de judecată din respectiva săptămână și anume judecătorul N G. -A. , fixându-se termen pentru soluționare în aceeași zi, respectiv 1 aprilie 2011.

Cererea a fost soluționată la termenul fixat, fără citarea părților, în compunerea instanței intrând titularii completului de judecată C5 recurs, respectiv: pârâțul judecător N G. -A. - președinte, și doamnele judecător A. Hagar S. și M. D. , iar prin încheierea din camera de consiliu de la 1 aprilie 2011 s-a dispus preschimbarea termenului de judecată din data de 9 septembrie 2011 la data de 6 mai 2011.

Încheierea de ședință prin care s-a admis cererea a fost motivată de către judecătorul N. G. A., fapt confirmat de altfel de acesta în cursul cercetării disciplinare.

La data de 2 mai 2011, anterior primului termen de judecată stabilit prin preschimbare la 6 mai 2011, judecătorul N. G. A. a formulat declarație de abținere de la soluționarea dosarului nr. / /2011, în motivarea cererii invocând existența unei relații de afinitate cu una dintre părțile cauzei, menționând că administratorul contestatoarei este socrul său, iar unul dintre asociații respectivei societăți comerciale este soția sa. În drept, în susținerea declarației de abținere a invocat dispozițiile art. 26 și art. 27 pct. 1 teza finală din Codul de procedură civilă.

Prin încheierea din camera de consiliu de la 4 mai 2011, cererea de abținere a fost admisă, reținându-se că, în raport cu motivele expuse în cuprinsul declarației de abținere, erau incidente dispozițiile art. 25, art. 26 și a art. 27 pct. 1 teza finală din Codul de procedură civilă.

După soluționarea incidentului procedural, pârâtul judecător nu a mai participat la instrumentarea cauzei.

Secția a apreciat că fapta că judecătorului N. G. A. de a participa la soluționarea cererii de preschimbare a termenului de judecată în dosarul nr. / /2011 al Curții de Apel C., întrunește elementele constitutive ale abaterii disciplinare prevăzute de art. 99 lit. a din Legea nr. 303/2004, privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, constând în încălcarea dispozițiilor legale referitoare la incompatibilități și interdicții, privind judecătoria și procurorii, respectiv art. 25, raportat la art. 27 pct. 1 din Codul de procedură civilă, art. 2 alin. 2 și art. 5 alin. 2 din Legea nr. 304/2004 și art. 105 alin. 1 lit. b din Legea nr. 161/2003.

S-a considerat de către instanța de disciplină că nu se poate contesta existența unui interes al pârâtului în judecarea cererii, date fiind calitatea de asociat și acționar a soției sale în cadrul S.C. B S.R.L. (contestatoare și autoare a cererii de preschimbare a termenului în cauză), precum și împrejurarea că restul acționarilor sunt cumnatul și soacra judecătorului, primul având și calitatea de administrator, ca și socrul magistratului.

A fost înlăturată apărarea judecătorului referitoare la modul în care acesta califică cererea de preschimbare a termenului ca fiind un act administrativ, cu motivarea că expresia „judecarea pricinii” la care face referire textul art. 25 Cod procedură civilă, nu se referă doar la administrarea probelor și soluționarea fondului cauzei, intrând în conținutul acestei noțiuni întreaga activitate procesuală care presupune efectuarea unor acte procedurale sau acte procesuale de competența judecătorului, din momentul sesizării instanței și până la momentul dezinvestirii acesteia.

S-a constatat, de asemenea, irelevant, faptul că, ulterior admiterii declarației de abținere, magistratul nu a mai participat la instrumentarea și nici la soluționarea dosarului, din perspectiva realizării elementelor constitutive ale abaterii disciplinare în discuție participarea sa la judecarea cererii de preschimbare considerându-se suficientă pentru a se reține că a existat o încălcare a obligațiilor și responsabilităților profesionale, concretizate în textele de lege invocate.

Nici împrejurarea că, în cadrul Secției comerciale, de contencios administrativ și fiscal a Curții de Apel C se dispune în mod obișnuit preschimbarea primului termen de judecată, atât la cererea părților, cât și din oficiu, iar practica membrilor completului de judecată din care face parte este în sensul admiterii cererilor de preschimbare formulate, nu a fost reținută ca motiv de a-l dispensa pe judecător de obligația de a se abține de la soluționarea cererii de preschimbare a termenului de judecată.

Instanța de disciplină a apreciat esențială, din perspectiva realizării elementelor constitutive ale abaterii disciplinare analizată, existența unei încălcări a prevederilor legale referitoare la incompatibilități sau interdicții, condiție care subzistă în cauză, rezultatul vătămător fiind concretizat în lezarea drepturilor procesuale recunoscute părților din proces, drepturi care au fost vătămate, prin însăși faptul că nu au avut asigurate garanțiile recunoscute de lege, care condiționează dreptul la un proces echitabil, în componența dreptului la un tribunal imparțial.

La individualizarea sancțiunii disciplinare, Secția pentru Judecători a avut în vedere consecințele faptei săvârșite, în raport cu natura cauzei privitor la care pârâțul judecător a încălcat dispozițiile legale referitoare la incompatibilități și interdicții, împrejurarea că activitatea profesională a acestuia a fost evaluată cu calificativul „foarte bine”, precum și faptul că este preocupat de perfecționarea profesională, realizează activitate științifică și publicistică și, nu în ultimul rând, că nu a mai fost sancționat disciplinar.

Împotriva hotărârii pronunțate de instanța de disciplină, invocând art. 49 alin. 2 raportat la art. 48 alin. 1 lit. c din Legea nr. 317/2004, art. 304 pct. 5, 7, 8 și 9 și art. 312 din Codul de procedură civilă, precum și art. 20 alin. 3 din Legea nr. 554/2004, a declarat recurs judecătorul N G A.

Printr-o primă critică, recurentul a invocat „nulitatea absolută a cercetării judecătorești”, atrasă, în opinia sa, sub două aspecte.

Sub un prim aspect, această sancțiune ar fi atrasă ca urmare a încălcării dreptului său de a face declarații, invocându-se în acest sens lipsa procesului verbal de ascultare a sa, în calitate de judecător cercetat.

Consideră recurentul că s-au încălcat, astfel, dispozițiile imperative ale art. 46 alin. 3 din Legea nr. 317/2004, după cum aceste prevederi s-au încălcat și

prin constatarea primei instanțe că suntem în ipoteza refuzului de a face declarații, în absența unui proces verbal reglementat de norma respectivă, care să ateste un atare refuz.

Sub un alt aspect, am fi în prezența unui caz de nulitate absolută a „cercetării judecătorești”, întrucât s-ar fi încălcat autoritatea de lucru judecat a rezoluțiilor de clasare din 2005 și 2006, precum și normele Codului de procedură civilă.

În acest context, magistratul a susținut că, prin repunerea în discuție a unor fapte cu privire la care există deja o soluție pronunțată prin rezoluțiile de clasare, i se încalcă dreptul la un proces echitabil, din perspectiva securității raporturilor juridice anterioare și prin stabilirea vinovăției sale pentru fapte deja prescrise și care au făcut anterior obiectul controlului de contencios disciplinar.

În opinia sa, această concluzie se impune, urmare faptului că prezumția de vinovăție (de lipsă a sa de imparțialitate în anul 2011) a fost stabilită plecându-se de la împrejurarea că, în anul 2005, a transmis un fax unui avocat, în lipsa altor probe.

Cât privește încălcarea unor dispoziții din Codul de procedură civilă care ar atrage nulitatea absolută, judecătorul a arătat că, în procedura cercetării disciplinare, audierea altor persoane în afara magistratului ar trebui să respecte formalitățile impuse audierii martorilor, acestea fiind obligate a depune, anterior, jurământul. În lipsa acestui element formal, a apreciat că se impune înlăturarea tuturor respectivelor depoziții.

Altă critică formulată de recurent a vizat nelegala sesizare a Consiliului Superior al Magistraturii, din perspectiva lipsei unei soluții de clasare pentru primul punct din acțiunea disciplinară și a nepronunțării Secției asupra aspectului respectiv.

În cadrul acestei susțineri, magistratul a învederat că, prin nota Serviciului de inspecție judiciară din 8 iulie 2011, ca și prin acțiunea disciplinară, s-au făcut referiri atât la încălcarea dispozițiilor legale referitoare la incompatibilități, cât și la încălcarea prevederilor legale privitoare la interdicții.

Față de împrejurarea că, în ceea ce privește încălcarea prevederilor legale referitoare la interdicții (punctul I din acțiunea disciplinară) și în raport cu concluziile Comisiei de disciplină pentru judecători, în sensul că nu se confirmă presupuse acuzații, recurentul opinează că se impunea, conform art. 46 alin. 11 din Legea nr. 317/2004, să se dispună clasarea, printr-o rezoluție distinctă și să fie sesizată Secția numai cu privire la punctul 2 din acțiune.

Se consideră că, neprocedându-se astfel, i s-a încălcat magistratului dreptul la un proces echitabil și că soluția de clasare trebuia emisă de Comisia de disciplină pentru a nu priva părțile de o cale de atac sub acest aspect.

Recurentul apreciază că instanța de disciplină nu a soluționat excepția nelegalei sale sesizări, formulată din această perspectivă.

Printr-o altă critică, recurentul N. G. A. a învederat înlăturarea nemotivată a apărărilor formulate.

În detalierea acestei susțineri, s-a susținut că Secția nu a examinat ceea ce a arătat referitor la neîntrunirea elementelor constitutive ale abaterii disciplinare, respectiv lipsa încălcării unor drepturi sau interese legitime ale părților, deci a rezultatului vătămător.

Din acest punct de vedere, magistratul a subliniat că nu sunt întrunite cerințele prevăzute de art. 44 alin. 3 din Legea nr. 317/2004 pentru angajarea răspunderii sale disciplinare, dat fiind că, prin admiterea cererii de preschimbare a termenului, nu s-au lezat drepturi exercitate cu bună-credință de părțile litigante.

Pe de altă parte, în opinia recurentului, preschimbarea primului termen de judecată ar fi o măsură administrativă, care nu se circumscrie noțiunii de „judecare a pricinii”.

În favoarea acestei afirmații, magistratul a adus ca argumente faptul că operațiunea de stabilire aleatorie a primului termen de judecată reprezintă, în mod similar, o operațiune administrativă, precum și împrejurarea că preschimbarea se poate dispune din oficiu, fără citarea părților.

În același context, recurentul a subliniat că nu au existat efecte ale acțiunii sale, nu a existat, practic, prejudiciu. Aceasta deoarece, independent de prezența sa în complet, respectiva cerere ar fi fost oricum admisă, pe de o parte pentru că aceasta reprezintă practica acelui complet.

Pe de altă parte, ceilalți doi colegi nu au reclamat vreo ingerință a sa referitor la soluție și din moment ce doi membri ai completului erau în favoarea soluției de admitere a cererii, oricare alt judecător ar fi intrat nu putea modifica această opinie majoritară.

Recurentul consideră relevant pentru lipsa ingerinței sale în actul deliberării faptul că, ulterior, pe fond, contestația în anulare a fost respinsă.

Cu referire la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului în materia imparțialității, din perspectiva art. 6 paragraf 1 al Convenției europene a drepturilor omului, recurentul a susținut că, în speță, nu se poate vorbi despre imparțialitatea judecătorului prin impresia generată de un conflict de interese și nici despre existența unor fapte determinate și verificabile, care să justifice lipsa de imparțialitate a acestuia.

În concluzie, judecătorul N. G. A. a solicitat admiterea recursului și, în principal, modificarea hotărârii atacate, în sensul admiterii excepției nulității absolute a cercetării disciplinare, cu consecința respingerii acțiunii disciplinare iar, în subsidiar, casarea hotărârii instanței de disciplină și

trimiterea cauzei spre rejudecare, în vederea soluționării punctului I din acțiunea disciplinară.

Intimatul Consiliul Superior al Magistraturii a depus la dosarul cauzei **întâmpinare**, prin care a solicitat punctual respingerea recursului, ca nefondat, hotărârea atacată fiind legală și temeinică.

Analizând hotărârea atacată în raport cu actele și lucrările dosarului, cu criticile formulate de recurent precum și cu reglementările legale incidente, inclusiv cele ale art. 304¹ din Codul de procedură civilă, Înalta Curte constată că recursul este nefondat.

Primul motiv de recurs invocat de judecător are în vedere modul de soluționare a excepției nulității absolute a cercetării disciplinare (iar nu „judecătorești” cum, în mod eronat, consemnează recurentul).

Din acest punct de vedere, Înalta Curte constată că motivele de nulitate invocate prin prisma modului de efectuare a cercetării disciplinare sunt nefondate, în cauză această etapă fiind realizată cu respectarea dispozițiilor art. 46 din Legea nr. 317/2004 și ale Metodologiei de efectuare a controalelor de către Inspekția judiciară, aprobată prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 292/2010.

Astfel, în faza cercetării disciplinare, au fost stabilite faptele și urmările acestora, împrejurările în care au fost săvârșite, au fost analizate toate datele concludente, din care să se poată aprecia asupra existenței sau inexistenței vinovăției și s-a procedat la verificarea apărărilor formulate, la prezentarea și administrarea probelor în apărare, precum și la sesizarea Comisiei de disciplină în termenele legal prevăzute.

Nu poate fi reținută susținerea recurentului privind „lipsa ascultării celui cercetat”.

Astfel, din analiza actelor și lucrărilor dosarului de cercetare disciplinară (dosar nr. 119/CSJ/2011), rezultă că magistratul și-a exprimat poziția cu privire la aspectele care au formulat obiectul cercetării disciplinare, acesta depunând „note scrise” (filele 444-449 din volumul II al dosarului menționat), „completare la notele scrise” (filele 521-522) și „completare nr. 2 la notele scrise” (filele 582-584). Din analiza conținutului notelor menționate, rezultă că judecătorul și-a expus punctul de vedere referitor la faptele cercetate, referitor la nota conținând rezultatul verificărilor prealabile, dar și cu privire la probele administrate de inspectorii în cursul cercetării disciplinare.

Relevante în acest sens sunt mențiunile magistratului care, în completările la notele scrise, își exprimă opinia cu privire la aspectele relatate în declarațiile martorilor audiați în cursul cercetării disciplinare.

Împrejurarea că magistratul a fost ascultat în mod nemijlocit de către inspectorii rezultă și din conținutul procesului-verbal încheiat la sediul Curții de Apel C (filele 592-596), semnat și de către recurent.

În acest sens, în cuprinsul actului, s-a consemnat că: judecătorul cercetat s-a opus administrării probei cu martori, întrucât nu ar fi utilă și concludentă cauzei, a solicitat audierea ca martor a socrului său (probă administrată în cursul cercetării disciplinare), i s-a adus permanent la cunoștință modul de derulare a cercetării disciplinare, inclusiv conținutul probelor care au fost administrate, în raport cu care și-a formulat constant apărări pe parcursul cercetării disciplinare. Din cuprinsul aceluiași înscris rezultă ascultarea nemijlocită a judecătorului, fiind consemnate răspunsuri ale acestuia la întrebările care i-au fost adresate de către inspector.

Mai mult, în același proces-verbal, s-a menționat expres că magistratul „nu are alte precizări de formulat”, astfel încât, având în vedere și prevederile art. 108 alin. (4) din Codul de procedură civilă nu se poate reține că recurentul nu ar fi fost ascultat, modalitatea în care s-a concretizat această procedură fiind corectă în raport cu dispozițiile art. 46 din Legea nr. 317/2004.

Nu este fondată nici susținerea recurentului privind nulitatea absolută a cercetării disciplinare ca urmare încălcării autorității de lucru judecat a rezoluțiilor de clasare din 2005 și 2006.

Pe de o parte, trebuie observat că recurentul și-a întemeiat acest motiv de nulitate prin raportare la punctul II din acțiunea disciplinară. Acțiunea disciplinară este însă un act de procedură ulterior cercetării disciplinare și eventualele sale vicii de formă nu pot atrage nulitatea unei proceduri premergătoare, respectiv a cercetării disciplinare.

Pe de altă parte, se putea vorbi despre încălcarea autorității de lucru judecat relativ la cele două rezoluții ale Comisiei de disciplină, numai în ipoteza în care, pentru aceleași fapte, s-ar fi exercitat acțiunea disciplinară, cu toate că, prin respectivele acte, s-a dispus clasarea ambelor cauze. Această situație nu se regăsește însă în speță.

Împrejurarea că, în circumstanțiere și pentru a se răspunde unei apărări a judecătorului în sensul asigurării garanțiilor de imparțialitate în dosarul la care se referă acțiunea disciplinară, s-au reținut aspecte de fapt constatate anterior (fără a se stabili caracterul de abatere disciplinară a acestora) nu este de natură să conducă la concluzia încălcării autorității de lucru judecat.

Nu pot fi, de asemenea, reținute drept motive de nulitate, nici celelalte aspecte invocate de recurent din perspectiva încălcării autorității de lucru judecat a rezoluțiilor sus-menționate, dat fiind că nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de lege pentru incidența acestei sancțiuni.

Astfel, susținerea recurentului în sensul că, în cursul acțiunii disciplinare, au fost readministrate probe cu privire la faptele pentru care a fost anterior cercetat, ca și criticile privind formularea cuprinsă în Nota nr. SIJ/2011 din 8 iulie 2011, referitoare la aprecierea inspectorului, în

sensul „existenței unei prezumții că activitatea judecătorului a continuat și ulterior anului 2005” nu se circumscriu nici cauzelor de nulitate reglementate de art. 105 alin. (1) din Codul de procedură civilă și nici nu întrunesc cumulativ cele trei condiții prevăzute de art. 105 alin. (2) din același cod.

Ceea ce invocă, în fapt, recurentul sub acest aspect, nu este, în realitate o veritabilă critică de nulitate a cercetării disciplinare.

Întrucât, așa cum s-a arătat, această etapă procesuală s-a desfășurat în conformitate cu prevederile art. 45¹ și art. 46 din Legea nr. 317/2004, neregularitatea invocată prin raportare la conținutul notei întocmite în urma verificărilor prealabile și care a stat la baza sesizării Comisiei de disciplină nu poate fi reținută.

Astfel, dispozițiile art. 45 alin. (3) alin. (5) din Legea nr. 317/2004 condiționează sesizarea Comisiei de disciplină de existența unor indicii privind săvârșirea unei abateri disciplinare, care să fie constatată în urma verificărilor efectuate de către un inspector.

În cauză, recurentul nu neagă participarea sa la soluționarea cererii de preschimbare a termenului de judecată, deci nu contestă existența indicilor privind săvârșirea unei abateri disciplinare, fiind contestată doar fapta ce vizează încălcarea interdicțiilor prevăzute de art. 8 alin. 1 lit. a și art. 10 alin. 2 din Legea nr. 303/2004. Dat fiind, însă, că ambele fapte intră în conținutul abaterii disciplinare prevăzute de art. 99 lit. a din Legea nr. 303/2004, în mod corect s-a stabilit existența indicilor temeinice, fiind nerelevantă, sub acest aspect, susținerea recurentului în sensul că încălcarea interdicțiilor prevăzute de art. 8 alin. 1 lit. a și art. 10 alin. 2 din Legea nr. 303/2004 ar fi fost insuficient probată de inspectorul care a efectuat verificările prealabile.

Argumentul de natura celui invocat de recurent nu poate conduce la constatarea nulității cercetării disciplinare.

Conform procedurilor art. 46 alin. 1 din Legea nr. 317/2004, Comisia de disciplină realizează propria analiză, pe baza actelor și lucrărilor dosarului, nefiindu-i opozabile argumentările și interpretările inspectorului, fiind esențial să existe doar indiciile comiterii unei abateri disciplinare, cerință îndeplinită în cauză.

Întrucât cercetarea disciplinară în speță a vizat abaterea disciplinară prevăzută de art. 99 lit. a din Legea nr. 303/2004, în conținutul căreia intră, după cum s-a arătat, ambele fapte, în mod corect în cursul cercetării disciplinare au fost analizate și verificate ambele aspecte.

Critica formulată de recurent din perspectiva neîndeplinirii formalităților impuse audierii martorilor în cursul cercetării disciplinare, constând în nedepunerea jurământului, este, de asemenea, nefondată.

Potrivit reglementărilor aplicabile în materia procedurii disciplinare, cercetarea disciplinară este o procedură **cu caracter administrativ**, în cursul căreia se stabilesc faptele și urmările acestora, împrejurările în care au fost săvârșite, precum și orice alte date concludente, din care să se poată aprecia asupra existenței sau inexistenței vinovăției.

Așa cum rezultă din dispozițiile art. 47 alin. 4 (devenit alin. 7) din Legea nr. 317/2004, dispozițiile Codului de procedură civilă sunt aplicabile numai în procedura soluționării acțiunii disciplinare, astfel încât obligația depunerii jurământului de către martorii audiați în cursul cercetării disciplinare nu subzistă.

Este nefondat și motivul de recurs privind nelegala sesizare a instanței de disciplină, invocat din perspectiva lipsei unei soluții de clasare pentru punctul I din acțiunea disciplinară.

Prin nota întocmită în condițiile prevăzute de art. 45¹ alin. 3 din Legea nr. 317/2004, inspectorul care a efectuat verificările prealabile a reținut existența indiciilor privind săvârșirea **unei singure abateri disciplinare**, respectiv cea prevăzută de art. 99 lit. a.

Ținând cont de faptul că, ambele fapte analizate se circumscriu conținutului aceleiași abateri disciplinare, fiind modalități diferite ale acesteia și având în vedere că sesizarea Comisiei de disciplină s-a dispus, conform art. 45¹ alin. 3 și 4 din Legea nr. 317/2004, practic, pentru săvârșirea **unei singure abateri disciplinare**, analiza și soluția propusă de Comisie puteau avea în vedere această unică abatere.

Prin urmare, clasarea sau declanșarea cercetării disciplinare, după caz, se puteau raporta în mod unitar numai la acea singură abatere disciplinară, neputându-se scinda soluția pentru fiecare dintre actele materiale care au concretizat-o.

Altfel spus, logica juridică împiedica adoptarea a două soluții contradictorii pentru abaterea disciplinară prevăzută de art. 99 lit. a din Legea nr. 317/2004. Nu se putea dispune, pe de o parte, clasarea, pe motiv că nu s-au încălcat interdicțiile prevăzute de art. 8 alin. 1 lit. a și art. 10 alin. 2 din Legea nr. 303/2004 și, în același timp, pentru aceeași abatere, începerea cercetării disciplinare pentru încălcarea incompatibilităților și interdicțiilor prevăzute în art. 25, raportat la art. 27 pct. 1 din Codul de procedură civilă, în art. 5 alin. 2 și art. 2 alin. 3 din Legea nr. 303/2004 și în art. 105 alin. 1 lit. b din Legea nr. 16/2003.

Analiza teleologică a modului de structurare, din punct de vedere tehnic, a acțiunii disciplinare, pe cele două puncte, conduce la concluzia că aceasta s-a realizat pentru a se evidenția distinct actele materiale care nu au fost reținute în

conținutul abaterii disciplinare, de cele care au fost reținute în conținutul aceleiași abateri.

Expunerea primelor aspecte nu-l prejudiciază pe recurent, devreme ce s-a precizat explicit că acțiunea disciplinară nu se fundamentează și pe aceste fapte.

Pe de altă parte, analiza aspectelor privind activitatea magistratului, legate de derularea unor proceduri judiciare sau chiar de implicarea sa în desfășurarea de activități comerciale ale SC „B SRL și SC „T – R – W ” SRL, ca și soluția propusă urmare verificărilor aspectelor respective nu puteau fi omise, având în vedere că acestea au fost evidențiate în cele 7 sesizări, formulate de Președintele Curții de Apel C , petiționarii G , G și K A , dar și în sesizările din oficiu ale Inspecției judiciare în baza unor articole de presă, care au stat la baza declanșării procedurii disciplinare în cauză.

În mod eronat recurentul susține și că instanța de disciplină nu s-ar fi pronunțat cu privire la apărările sale formulate din această perspectivă.

Secția pentru judecători a înlăturat motivat respectivele susțineri, considerând că exced limitelor investiției sale prin acțiunea disciplinară faptele respective nefiind reținute în conținutul abaterii disciplinare supusă examinării.

Nefondate sunt și criticile recurentului **privind înlăturarea nemotivată a apărărilor formulate.**

Ceea ce se invocă, în fapt, sub acest aspect este lipsa elementelor constitutive ale abaterii disciplinare, recurentul apreciind că, în cauză o asemenea abatere nu există.

În contextul examinat, Înalta Curte reamintește că părțile care se adresează unei jurisdicții sunt îndreptățite la o legală și corectă judecată care, printre altele, depinde și de imparțialitatea judecătorilor.

Acestei necesități, în raport cu care judecata trebuie să fie mai presus de orice bănuială, legiuitorul a răspuns prin reglementarea, între altele, a instituției incompatibilității, în cuprinsul Titlului V al Cărții I din Codul de procedură civilă.

Totodată, pentru a înlătura orice dubiu privitor la imparțialitatea magistratului, legea procesuală a pus la îndemâna judecătorului posibilitatea de a solicita abținerea de la soluționarea cauzei, tocmai pentru a evita starea de incompatibilitate.

În situația în care incompatibilitățile magistraților reprezintă o veritabilă garanție în aplicarea principiilor de drept, menite să asigure îndeplinirea actului de justiție în condiții de obiectivitate și imparțialitate, legiuitorul a înțeles să sancționeze nerespectarea de către magistrat a prevederilor legale incidente.

Astfel, potrivit dispozițiilor art. 99 lit. a din Legea nr. 303/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, reprezintă abatere disciplinară „încălcarea prevederilor legale referitoare la (...) incompatibilități și interdicții”.

În speță, s-a reținut corect angajarea răspunderii disciplinare a recurentului pentru săvârșirea acestei abateri disciplinare.

Ceea ce i se impută, în fapt, recurentului este că, în calitate de judecător, a făcut parte din completul care a soluționat o cerere de preschimbare a termenului de judecată a unei contestații în anulare, în condițiile în care petenta contestatoare este o societate comercială al cărei administrator este socrul magistratului, iar unul dintre asociați este soția acestuia.

Examinându-se în ansamblu întregul material probator având legătură cu cauza, în cadrul controlului judiciar exercitat în calea de atac a recursului, se constată că situația de fapt astfel reținută în acțiunea disciplinară este reală și necontestată și că instanța disciplinară a dat o apreciere completă elementelor probatorii rezultate din actele dosarului, reliefându-se corect existența faptei, a conduitei ilicite, a vinovăției și a legăturii de cauzalitate dintre fapta ilicită și rezultatul produs.

În mod eronat susține recurentul că nu ar fi fost avută în vedere apărarea sa privind lipsa rezultatului, respectiv a prejudiciului faptei imputate.

Potrivit art. 4 din Legea nr. 303/2004, republicată, judecătorii și procurorii sunt obligați ca, **prin întreaga lor activitate, să asigure supremația legii**, să respecte drepturile și libertățile persoanelor, precum și egalitatea lor în fața legii.

Prevederile legale mai sus invocate, în concordanță cu cele ale art. 27 pct. 1, raportat la art. 25 din Codul de procedură civilă, ale art. 2 alin. 3 și art. 5 alin. 2 din Legea nr. 303/2004 și ale art. 105 alin. 1 lit. b din Legea nr. 161/2003, creează pentru judecător obligația de a se abține în caz de incompatibilitate.

La stabilirea răspunderii disciplinare a recurentului, s-a stabilit în mod corect existența urmărilor faptei culpabile reținute în sarcina sa.

Încălcarea obligației legale de abținere a recurentului a avut, într-adevăr, drept consecință, lezarea unor valori fundamentale în strânsă legătură cu calitatea actului de justiție și anume **imparțialitatea**.

Înalta Curte subliniază că imparțialitatea magistratului trebuie privită și în contextul dreptului la un proces echitabil, așa cum este reglementat de dispozițiile art. 6 din Convenția europeană a drepturilor omului.

În acest sens, noțiunea de imparțialitate la care face referire art. 6 trebuie apreciată într-un dublu sens: pe de o parte, ea are în vedere un demers subiectiv, ce semnifică încercarea de a determina convingerea personală a unui magistrat într-o anumită împrejurare (imparțialitate subiectivă), iar pe de altă parte, această noțiune cuprinde un demers obiectiv, ce urmărește a determina

dacă magistratul oferă garanții suficiente spre a exclude, în persoana sa, orice bănuială legitimă (imparțialitate obiectivă).

Particularitățile speței relevă în concret o încălcare a imparțialității sub această din urmă formă.

Încălcarea obligației legale de abținere în cazul dat a avut drept consecință, pe de o parte, crearea unei suspiciuni legitime că magistratul a fost imparțial (suspiciune evidențiată în sesizările formulate).

Pe de altă parte, o altă consecință a faptei imputate ar putea-o reprezenta percepția petiționarilor și a opiniei publice (a presei) asupra justiției, aprecierile negative ale acestora fiind determinate de lipsa lor de încredere în obiectivitatea și imparțialitatea judecătorului care participă la soluționarea unui dosar.

Nu pot fi reținute susținerile recurentului potrivit cărora, în speță, soluționarea cererii de preschimbare a termenului de judecată fiind o operațiune cu caracter administrativ, nu ar atrage obligația de abținere a magistratului.

Așa după cum, pe bună dreptate a reținut instanța de disciplină, soluționarea acestui tip de cereri, formulate în temeiul art. 153 alin. 3 din Codul de procedură civilă, nu se reduce la un simplu act de administrare a dosarului, ci este rezultatul unei analize a temeiniciei acestei solicitări, pe baza deliberării, constituind o măsură care se circumscrie activității de judecată, concretizată atât într-un act procesual, cât și într-un act procedural.

În contextul examinat, Înalta Curte constată că susținerile recurentului referitoare la practica instanței și a completului din care magistratul a făcut parte, precum și împrejurarea că, pe fondul cauzei, contestația în anulare formulată de societatea comercială în discuție a fost respinsă, recurentul neparticipând la soluționarea dosarului (ca urmare a admiterii cererii sale de abținere), ca de altfel și faptul că ceilalți doi membri din complet, prin opiniile lor, au constituit o majoritate suficientă pentru admiterea cererii și nu au reclamat vreo ingerință a recurentului în proces, nu au semnificația care li se atribuie prin motivul de recurs, fiind inapte să acopere nici situația de incompatibilitate în care s-a aflat judecătorul și nici consecința directă și imediată a încălcării obligațiilor profesionale sub acest aspect și pe care recurentul încearcă să le minimalizeze.

Argumentele expuse verbal de către recurent cu prilejul dezbaterilor, relativ la soluțiile date incidentelor procedurale ivite în dosarul nr. 8323/ /2011 al Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția de contencios administrativ și fiscal, cu referire la considerentele reținute în încheierile privind cererile de abținere sau de recuzare formulate nu se pot reține, date fiind circumstanțele diferite și particularitățile fiecărei cauze în parte, situația de fapt dedusă prezentei judecăți nefiind identică în raport cu speța exemplificată.

Tot în acest context, se reține că jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, invocată de recurentul N. Gabriel A. nu prezintă, de

asemenea, relevanță din perspectiva analizată, aspectele constatate de instanța europeană în cazurile menționate rezultând dintr-o altă situație de fapt decât cea în speță.

Având în vedere considerentele expuse și care relevă legalitatea și temeinicia hotărârii atacate, în baza dispozițiilor art. 47 alin. 4 (devenit art. 7) din Legea nr. 317/2004, coroborate cu cele ale art. 312 alin. 1 teza a doua din Codul de procedură civilă, se va respinge recursul de față, ca nefondat.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE**

Respinge, ca nefondat, recursul declarat de **N G A**,
judecător la Curtea de Apel C , împotriva hotărârii nr. 8/J din 5 octombrie 2011
a Consiliului Superior al Magistraturii, Secția pentru judecători.

Irevocabilă.

Pronunțată, în ședință publică, astăzi 20 februarie 2012.

PRESEDINTE

JUDECĂTORI:

WWW.JURIL.ro